

situationer, hvor der foreligger et organtestamente? Vores holdning er, at det må være donors ønske, som bliver slået fast.

Men samlet er Enhedslisten positiv over for lovforslaget. Vi synes, der er et par elementer, som man skal arbejde lidt med, og som kan gøres bedre. Og vi har forstået, at ministeren ønsker at skille det meget præcist ad med hensyn til, hvad der er rettigheder, og hvad der er patientforhold i øvrigt.

Jens Vibjerg (V):

Jeg vil gerne stiltfærdigt spørge ministeren, om hun ikke er enig i, at vi skal have kvalitetsmåling i sundhedsvæsenet, og at resultaterne heraf er en del af en fyldestgørende information.

(Kort bemærkning).

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Jeg skylder fru Henriette Kjær et svar på noget af det, der blev nævnt før om apotekerne, og der blev efterlyst et svar på, hvorvidt man kunne vente en lov på det område.

Det, der står i lovforslaget her om patienters retsstilling, er, at hvis en vagtlæge f.eks. bliver opmærksom på noget, der er unormalt – og vi ved jo godt, at der finder den slags misbrug sted – så kan vedkommende henvende sig til den praktiserende læge. Og når jeg kalder det misbrug, så er det, fordi der er tilfælde, hvor en medicinmisbruger, en narkoman, først i dagtimerne går til sin egen læge og får udskrevet medicin og så uden for arbejdstid sender bud efter vagtlægen og får medicin igen. Der kan der så ske en henvendelse til den praktiserende læge. Det er det ene ben, og det er det, der står i det lovforslag, som vi behandler nu.

Det andet ben er det, der vedrører apotekerloven, og dér kan jeg bekræfte, at der er et lovforslag undervejs. Det vil betyde, at i den udstrækning en apoteker bliver opmærksom på et helt klart misbrug, kan vedkommende henvende sig til den praktiserende læge. Det kan f.eks. være et tilfælde, hvor en narkoman står lige uden for apoteket og man med det blotte øje kan se, at her handles den medicin, som netop er blevet langet over disken, videre til tredjemand.

Det vil sige, at denne misbrugssituation forsøger vi nu på samme tid at dæmme ind både i apotekerloven, og det lovforslag er på vej til Folketinget, og også i loven om patienters retsstilling.

Så skal jeg til hr. Jens Vibjerg bekræfte, at vi naturligvis er meget optaget af at få et så konkurrencedygtigt – og dér mener jeg konkurrencedygtigt i ordets allerbedste forstand – offentligt sygehusvæsen som overhovedet muligt. Med til det hører også det frie sygehusvalg. Det er også en af de ting, som vi, regeringen og Venstre, i forbindelse med finanslovforhandlingerne var enige om, og det arbejdes der med for en styrkelse af det frie sygehusvalg.

Samtidig er vi også meget optaget af at få så gode kvalitetsmålinger som muligt, og det er en anden konsekvens af den aftale, der blev indgået om finansloven. Det er i den forbindelse, jeg bruger et så kommercielt udtryk som konkurrencedygtigt, for det er meget vigtigt, at den bedst mulige kvalitet i de enkelte offentlige sygehusvæsener bliver resultatet af de mange penge, vi bruger på det.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg havde lige et enkelt spørgsmål til sundhedsministeren, inden vi runder dette lovforslag af, og det var angående de bemærkninger, ministeren kom med om ventelister. Jeg tror, der blev sagt, at vi skulle have en realistisk holdning til ventelister. Det er jeg sådan set enig i at vi skal have, men så blev der sagt noget om, at nye behandlingsformer osv. automatisk ville afstedkomme, at presset på ventelisterne blev større. Vi kan nok ikke helt færdigdebattere den sag i dag, men jeg køber altså ikke uden videre, at fordi man finder nogle nye behandlingsformer for en eller anden specifik sygdom, så skal det generelt betyde, at ventetiden til vores hospitaler bliver forlænget.

Jeg mener, det er et af de helt store afgørende samfundsspørgsmål i dag; og det, der optager befolkningen allerallermest, er den utrolige uforståenhed over for, hvorfor der skal gå så og så mange måneder, inden man kan få f.eks. en hofteoperation. Når man ser, hvordan folk venter i månedsvis, så kan jeg godt forstå, at de kan blive bekymrede og angste over, at der skal gå så mange måneder.

Vi kunne tage en lang videnskabelig debat i dag om alle de ressourcer, der overføres til amterne, som står med ansvaret for det her, men i sidste instans er det selvfølgelig sundhedsministeren, der har det overordnede ansvar for, at de samlede samfundsressourcer – også selv om vi har amterne til at styre det – bliver brugt rigtigt. Men jeg vil nævne det, fordi jeg mener, at man dag for dag må være på jagt